

Poklad v poli

Introit: Mt 13,44 "Království nebeské je jako poklad ukrytý v poli, který někdo najde a skryje; z radosti nad tím jde, prodá všechno, co má, a koupí to pole"

Čtení: (Ve všech třech čtení je psáno o „Božím království“. Zaměřme se na ně i když předmětem našeho dnešního výkladu bude až 44.verš z textu třetího čtení)

Ž145,3-18 (zvl.v.13) ; **IK6,1-12** (zvl.v.9-12) ; **Mt 13,37-51** (zvl.v.44)

Milí přátelé, bratři a milé sestry!

Myslím, že si všichni dovedeme představit, co by se v našem životě změnilo, kdybychom našli poklad nebo vyhráli v nějaké soutěži milión. Ale co se změní, když najdeme Boží království? Co měl Ježíš na mysli, když tak často mluvil o Božím království a o jeho příchodu.

Co to je „Boží království“: Možná nás v té souvislosti napadnou slova jako spása a věčný život. To jsou však věci, kterým jednak moc nerozumíme a hlavně jsou příliš vzdálené. Co nám dnes pomůže nějaká víra v posmrtný život, když máme dost starostí se svým vlastním pozemským životem? Naše každodenní povinnosti, plány a úkoly nás natolik zaměstnávají, že většinou nemáme ani myšlenky na nějakou dalekou a mlhavou budoucnost, o které nic bližšího nevíme. Naše soustředěnost na úkoly všedního dne však není podle bible na závalu. Křesťan je člověk, který má plně žít svůj každodenní život. Právě na tom, jak žijeme s druhými lidmi, jak zvládneme svou práci, jak vychováváme své děti a staráme se o své rodiče – Pánu Bohu velice záleží. Být křesťanem neznamená utéct z tohoto světa někam do neznáma, ale přijmout odpovědnost za každý den a příležitost, kdy smíme něco dobrého udělat či změnit. Nač k tomu ale potřebujeme Boží království a proč ho máme hledat?

Každá lidská práce a úsilí se děje v čase. Nic není hotové hned. Když někdo studuje, trvá mu to 5 i více let. Když někdo vychovává dítě, trvá to 15 i 20 let. Když někdo staví dům, staví ho nejmíň pro dvě generace. To znamená, že náš každodenní život se sice rozpadá do drobných úkolů, ale navzájem je spojuje nějaký - často i velmi vzdálený cíl. Kdyby ten cíl nebyl, možná bychom ani ráno nevstali z postele. (*viz. již jednou zde vyprávěný příběh o třech mužích stavějících katedrálu -1. dávám na sebe šutry - 2. stavím zeď - 3. buduji katedrálu*) I ty nejobyčejnější věci děláme vlastně pro budoucnost. Největších životních úspěchů dosáhli právě lidé, kteří před sebou měli jasný cíl a dlouhodobě na něm pracovali.

Boží království smíme také chápat jako veliký životní cíl. Je to naděje, pro kterou žijeme. Hostina, na kterou jsme byli pozváni. Dar, na který se již dnes smíme těšit. Království Boží však není pouze onen výsledek. K Božímu království neoddělitelně patří i cesta, která k němu vede. A tou je náš každodenní život. Právě ten je nejvíc ovlivněn tím, čemu jdeme vstříc a pro co žijeme. Je přece nebetyčný rozdíl, jestli člověk ráno vstává a ví, že ho nečeká nic jiného než samé starosti a povinnosti a nebo vstává z radostí, že ho - navzdory všem starostem a povinnostem - čeká něco dobrého a krásného. Když se člověk nemá nač těšit, jeho výkonnost klesá k nule. Když člověk před sebou zahlédne vzdálený cíl, chytí druhý dech.

Boží království - jakkoli vzdálené - tedy již nyní mění náš každodenní život. Kdo ví, že jde vstříc něčemu tak krásnému a nadějnému, jak je život s Bohem, může s daleko větším nadhledem zvládat své každodenní problémy a starosti. Pomocí víry v Boží království je možné s mnohem větší silou čelit nepříznivému životu a daří se nám také lépe se chovat ke svým bližním, než kdyby naším jediným cílem bylo je všechny předběhnout. Boží království je nový, radostný a vděčný pohled na život, který nám již dnes otevírá víra v Ježíše Krista. Království Boží je běh na dlouho trať, k němuž se může každý z nás

již dnes připojit. Dokonce bychom měli říci, že začít se na něm podílet je možné a žádoucí již dnes. Právě to nám chce připomenout dnešní podobenství. Boží království je dar, poklad, štěstí, které se na nás usmálo, ale k jeho přijetí musí i člověk sám něco udělat.

Úvod do podobenství: Jako ilustraci vypráví Ježíš příběh o pokladu v poli. Byl jeden člověk, který měl za úkol okopat *třeba...* zeleninu na hospodářově poli. Byl najat za mzdu a ráno odešel pracovat. Těšil se, že večer dostane svou odměnu a koupí večeri své ženě a věčně hladovým dětem. Ale usmálo se na něj štěstí. Když jednou pořádně kopnul, motyka zazvonila o něco tvrdého a jemu se podařilo odkrýt zakopaný džbán, kam si někdo ukryl peníze v dobách válečných a pak už si je asi nemohl přijít vyzvednout. Tenkrát patřil takový poklad majiteli pole. Dnes by si na něj dělal nárok stát. Co v takovou chvíli člověk udělá? Ježíš prožil třicet let v chudém Nazaretu a dobře věděl, jak by se každý normální člověk zachoval. Snažil by se ten poklad za každou cenu získat! První možnost, která se nabízela, byla ty peníze prostě sebrat a zmizet. To by ovšem byla krádež! Druhá možnost byla, jít a oznámit majiteli pole, co našel. To by však udělal jen hlupák! Nabízela se ještě třetí možnost, která byla řekněme na hraně zákona, ale právně nenapadnutelná. Dělník mohl jít, prodat všechno, co měl, koupit to pole a tak poklad legálně získat. Tak to by to udělal každý z Ježíšových posluchačů a myslím, že i každý z nás.

1. Ježíš tím nedává vzor k jednání. Neříká, že máme šidit stát ani majitele pole. Všimá si však aktivního, odhodlaného a cílevědomého jednání, kterého jsou lidé schopni, když jim na něčem záleží. Abychom mohli mít radost z příchodu Božího království, je proto třeba také leccos podniknout. Jinak o ně přijdeme. Je zajímavé, že když jde o peníze, každý z nás ví, co má udělat. Když však jde o Boží blízkost a víru, lásku, naději, chováme se často jako ti, kteří neumějí do pěti počítat.

2. Pro naše podobenství je příznačné, že nestačí ten poklad pouze najít a odnést si ho domů. Je třeba koupit i všechno to kolem. Všechnu tu hlínu a kamení. Myslím, že je tím naznačeno, že Boží pomoc a lásku nelze mít v nějaké čisté, vypreparované podobě, ale je třeba je přijmout i se vším lidským a nedokonalým obalem, v kterém se vyskytuje. Bůh nám většinou nepomáhá skrze zázraky, ale posílá nám do cesty obyčejné lidi, od nichž je třeba tu pomoc přijmout. Podobně nelze slyšet Boží hlas přímo z nebe. Je třeba mu naslouchat z lidských úst, která mohou být všelijak pokřivená. Není možné žít v církvi v dokonalých vztazích se samými vzornými křesťany. S Bohem je však možné se potkat ve společenství hříšných lidí a Boží lásku tu pracně hledat a objevovat. Nelze si přečíst čisté slovo Boží, je třeba vzít za vděk bibli, která trpí mnoha dobovými představami a nepřesnostmi. Boží slovo se z bible musí někdy doslova rýžovat a dobývat jako zlato. A přece nám to stojí zato, koupit i všechnu tu hlínu, i když je svým způsobem zbytečná. Ale víno se také kupuje v láhvi, jinak by nám vyteklo na zem.

S celým tím polem kolem to ovšem není jako v těch reklamách, která slibují klimatizaci zdarma, když si koupíte auto za milion. Je to naopak. Cena toho pole je zanedbatelná - vzhledem k hodnotě pokladu, který tím získáme.

3. Nakonec si všimněme ještě jedné důležité věci: Ten člověk šel, prodal všechno, co měl a koupil to pole s radostí. Nikdo ho k tomu nenutí. Má radost, protože ví, co získá. My křesťané děláme často chybu, že nutíme a doporučujeme lidem koupit pole, aniž jsme jim dali možnost tam ten poklad nejprve najít. Radost z víry nelze nikomu naordinovat. Na to musí každý přijít sám. Bez upřímné radosti je celá naše víra těžkopádná, stísněná a tak říkajíc - bez šťávy. Někdy je třeba dlouho kopat, než ten poklad sami objevíme. Ale pak to, věřte mi, stojí za to. Amen

Poslání: „Proto vám pravím: Nemějte starost o svůj život...Hleďte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.“ Mt 6:25+33